

D. Tóth Kriszta - Anyusirató

2013 augusztus 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„Édesanyám halála után úgy döntöttem, hogy szeretném ?t nagyon jól megsiratni, mert édesapámat nem sirattam meg eléggé. El?vettem az összes fényképét, és elkezdtem ezeket nézegetni.{...}"

{...} A gyerekkori képeket, az esküv?i fotóit, azokat, amelyeken együtt szerepeltünk, és addig-addig nézegettem a képeket, míg el nem b?gtem magam. Azon a fényképen, amely a sírást kiváltotta bel?lem, anyukám kicsi gyerekként volt látható, és nagyon hasonlított ahhoz, ahogyan én kinéztem azonos életkorban. Ebben a képben egyszerre volt benne az, hogy ?t teljesen elveszítettem, és az, hogy mennyire közel áll hozzám, és én mennyire hasonló vagyok hozzá."

Pál Ferenc
katolikus pap, mentálhigiénés szakember, magasugróbajnok

Pálferi (sic!) megint jól megmondta. Az idézet persze folytatódik (a legújabb, még megjelenés el?tt álló könyvéb?l való), minden sorában ott van az, amit magam is érzek. És valószín?leg mindenki, aki elveszített már életében valakit, akihez szorosan kötötte ?t a vére. Én az anyámat nem voltam képes megsiratni jó ideig. Most 15 éve, hogy meghalt, és t?pontosan emlékszem

azokra a percekre, amikor megtudtam.

A szépemlék? TV3 hírszerkeszt?ségében ültünk mindannyian, beosztott riporterek, szerkeszt?k, külpolosok, gyártásvezet?k, operat?rök. Elek János, a hírigazgatónk tartotta a napindító értekezletet. Fogta a szemüvegét az orra el?tt, ahogy mindig, egyik szára a szája szegletében, a lencse fölött nézett ránk kérd?n: “ki mit hozott mára?” Ebben a pillanatban csörrent meg a telefon az asztalomon. Mindenki odanézett, én pedig még azel?tt tudtam, hogy mit fogok hallani, hogy apám megszólalt volna a vonal másik végén. Rövid beszélgetés volt, és a végére miden csepp leveg? kifogyott a tüd?mb?l. Úgy éreztem, mintha a b?röm vákuumfóliaként fojtaná le a szöveteimet. Kitámolyogtam a mosdóba, és közben senki sem szólt semmit. Néhány perc múlva Honorka jelent meg a n?i vécé ajtajában. Héget? Honorka, a legnagyobb szív? ember, akit valaha ismertem. Azóta együtt römiznek anyámmal odafönt – ha tényleg van odafönt... Honorka leguggolt hozzám, körém fonta a karját és ringatott. A vállába fúrtam a fejem, éreztem, ahogy lassan visszacsorog belém az oxigén. Nem tudom, mennyi id? telt el így. Nem b?gtem, nem volt honnan.

Aztán beraktak egy stábautóba és elvittek Kaposvárra a családomhoz. Apám sírt, az öcsém sírt, nekem meg csak a szemem égett szárazon, üresen.

A temetésre több százan jöttek el, köztük anyám tanítványai, volt diákjai, kollégái buszokkal. Óriási nagy kört alkottak az apró urnasír körül – és körülöttünk. Legalább háromszáz kezet megszorítottam aznap, háromszáz szempárból ömlött belém a sajnálat. Néztem ?ket, néztem a negyven centis kerámiaurnát, ahogy betemeti a föld, és közben egészen bizarr dolgok jutottak az eszembe. Még mindig nem sírtam.

Egy hónappal kés?bb, december közepén hamuszürke arccal bolyongtam az Újlipótvárosban, egy meghatározhatatlan eredet? nejlonzacskóval a kezemben és a fonott, nyári táskámmal a vállamon. Juli jött szembe, az egyik barátn?m a szomszéd utcából. Meglátott, nem kérdezett semmit, csak belém karolt és hazakísért. Teát f?zött, ágyba dugott és fölhívta a pasimat, hogy jöjjön haza. Én pedig bámultam ki az ablakon és ingattam a fejem, a szemem száraz, mint a vatta.

Február elseje volt, a huszonharmadik születésnapom. Nem terveztünk nagy ünnepséget, csak egy kis vacsorát néhány barátunkkal – max hatan fértünk el a 25 négyzetméteres garzonban. Bevásárolni indultunk az egyik nagy hipermarketbe. Az M7/M1 kivezet? szakaszánál, nagyjából ott, ahol ma az IKEA áll, mint egy mindent elsöpr? érzelmes cunami, kirobbant bel?lem a zokogás. Ömlött a könnyem mindenhonnan, orromból, számból, szememb?l. Élesen kapkodtam a leveg?t, alig bírtam szuflával a robbanást. A társam döbbenten nézett rám a volán mögül, igyekezett kivenni artikulálatlan szavaimból, amit mondani próbáltam. Születésnap… virágot… anyunak… köszönöm… megszülettem… jajistenem… Megfordultunk, hazamentünk, lemondtuk a vendégséget. Három napig sírtam, megállíthatatlanul.

Pál Ferinek igaza van. Meg kell siratnunk a halottainkat. Én akkor, épp-csak huszonhárom évesen megtanultam, hogy tartoztam ezzel magamnak. A megnyugvás esélyével a lelkemnek, és a fájdalom felszabadító tudatosításával az elmémnek. Meg kellett élnem a gyász összes állomását az önsajnálattól a rettegésig, a kínzó hiányérzett?l a nyugodt elmélkedésig.

Azóta csak nagyritkán sírok anyu elvesztése miatt. De ami a leginkább megindít, az pontosan ugyanaz, mint a fönti idézet írójánál. Amikor meglátom magamban ?t. A mozdulataimban, a szám rándulásában, a homlokom ráncaiban, a túlzott gesztikulálásomban, érzelmeim figyelmeztetés nélküli robbanásában, a cinikus félmosolyban, ami akkor ül ki az arcomra akaratlanul, ha valaki épp megpróbál rászedni…

Hordom magamban a mamát tovább. Mert ez a dolgom. És mert nincs más választásom.

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

Ajánló